

Les Rocales» «Cant de la Selva» i d'altres que farien la llista inacabable. Una anècdota ben curiosa es que fou acusat per un grup de sardanistes d'escriure sardanes massa «Tècniques», de que no era capaç d'escriure sardanes balladores i tal... I ell s'empescà un vitjant de vetes i fils anomenat Joan Calders músic aficionat que escrivia sardanes i les hi lliurava per que «La Selvatana» les toqués. Sota aquest pseudònim escrigué sardanes com «Matinada Fresca», «Albons» i la popularíssima «Gota d'Aigua».

I quan revelà que el viatjant no existia, que Joan Calders i ell eren una mateixa persona, ningú el volia creure!

Juny de 1969. Festa major de Cassà; el Dimarts en toquen dues sardanes a la plaça Verdaguer i, com sempre, indefectiblement una d'elles es d'en Mercader. Cap allà me'n vaig. Pere Mercader es davant de casa mirant com els músics es preparen...

- .- Bon dia!
- .- Bon dia, noi! Que, a ballar?
- .- I tant!

Torna a mirar cap a la cobla. Els seus ulls tenen una expressió somiadora; mou el cap com si es maravelles de quelcom...

- .- Tantes sardanes com he tocat i he escrit i no n'he ballada mai cap!
- .- De debó? – faig jo, sorprès.
- .- Mai! No sabia pas com posar-m'hi.
- .- Caram! Si que és estrany.
- .- No, no. Mai n'he sabut.

I allà el vaig deixar, escoltant la cobla, ben lluny de sospitar que el veia per darrera vegada ja que un mes i escaig més tard, el 15 de juliol, deixava d'existir; tenia vuitanta tres anys. Amb ell desapareixia un ferm valor de la nostra música per a cobla. Cassanenc d'adopció i de tot cor, la vila on fixà la seva residència li feu el reconeixement, primer en un homenatge pòstum en ocasió del primer Aplec de la Sardana, i més tard, donant el seu nom a un carrer. Però creiem que el millor dels homenatges és produir cada cop que la cobla interpreta una qualsevol de les seves sardanes. I sortosament, això sovintaja.

Que sigui per molts anys.

Carles Malagrida